

Григорій Коваль

Жайворонкові

Дзвіночки

ПРОВЕСІНЬ

Яка краса —
Дніпро скреса,
Шумить між берегами.
І жайвір дзвоником звиса
Над синіми полями.

І будить гай
Пташиний грай.
Минули дні розлуки:
Летять лелеки в рідний край,
У тополіні луки.

Синіє вись...
Дивись, дивись:
Струмок дзвенить, хлюпоче,
З-під снігу пролісок пробивсь,
Розплющив сині очі.

Стоять ясні,
Погожі дні,
Привітно сонце сяє,
І все, радіючи весні,
Сміється і співає.

ЖАЙВОРОНОК

Жайворонку, пташко рання,
І коли ти спиш?
Од світання до смеркання
В небі гомониш.

Де ти взяв слова-дзвіночки,
Пісеньку-красу?..
«П'ю я вранці з колосочка
Сріберну росу.

Чом літаю? — крильця маю,
Сонечко люблю.
І для всіх пісень співаю
В рідному краю.

Стережу гніздечко в житі,
Де пташки малі...
Всі пісні мої налиті
Радістю землі».

ВЕСНЯНИЙ ШУМ

Шумить в гаю зеленому
Весна з дубами й кленами.
Жартує граб з ялиною
Та білою
Калиною.

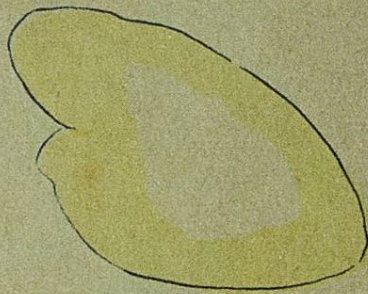
А ген, біля осичини,
Берізка закосичена
Дзвенить зеленим листячком,
Як дівчина
Намистечком.

А в небі десь за хмарами
Гроза гримить ударами.
Берізка не лякається,
До дуба
Нахиляється.

І все її тут радує,
Вплела у віти райдугу,
І в голубу хустиночку
Збира дощу
Краплиночки.

ଓଡ଼ିଆ ଓଡ଼ିଆ ଓଡ଼ିଆ

ଓଡ଼ିଆ ଓଡ଼ିଆ ଓଡ଼ିଆ

ОДУД

Десь ладком до ладу
У веснянім саду
Грає Одуд на дуду,
На зелену дуду:
«У-ду-ду! У-ду-ду!
Як я жити буду?
Де гніздечко знайду?»

А Горобчик: «Жив-жив!..
Ти б мене навчив
Так співають, вигравать,
Діточок потішать?
Я гніздечко віддам,
Ну, а сам, а вже сам —
Листям крил доточу,—
За моря полечу!»

Журно, тихо в саду
Грає Одуд на дуду,
На зелену дуду:
«У-ду-ду! У-ду-ду!..
Як я жити буду?
Де гніздечко знайду?»

Взявшись крильцями в боки,
Закричали Сороки:
«Скре-ке-ке! Скре-ке-ке!
Чи ви чули таке?
Нас він хоче приспати,
Щоб гніздечко забрати!..»

Стукнув Дятел: «Мовчіть!
Не шуміть, не кричіть!
Як то гарно він гра,
Аж душа завмира.
Брате Одуд, співай,
Зелен сад звеселяй.
Ми поможем тобі,—
Є дупло на вербі!»

«У-ду-ду! У-ду-ду! —
Грає Одуд на дуду,
На зелену дуду: —
За добро відплачу,
Всіх співати навчу.
Будем жить-поживать,
Пташенят колисать!..»

РАНОК

Грають бджоли і джмелі
В квітах на осонні.
Ходить в жовтому брилі
По городу Сонях.

Заглядає під листочки:
«Чом не вмились Огірочки?
А Петрушка-чепурушка,
Редька й Морква, Кукурудза

І Квасоля і Горох?..
Ох-Ох-Ох!..»

Обізвались Огірки:
«Ми в струмку вмивались
І найперші залюбки
На базар зібрались...»

«Прокидайтесь! Ех ви, соні! —
Помідорам каже Сонях.—
Де Цибуля і Часник?
Де Гарбуз веселий зник?
Де той Перець і Капуста,
Поховались у горох?..
Ох-Ох-Ох!..»

А вони давно вже всі
Сонечку всміхались
І у срібній росі
Весело купались.

Лиш Гарбуз-боягуз
Під листок сховався:
«Я ж учора й позавчора
Під дощем вмивався!..
А сьогодні — ні...
Холодно мені!..»

І під тином, в холодку,
Застогнав, заплакав...
Має вдачу отаку
Кожен невмивака...

СТЕПОВА МЕЛОДІЯ

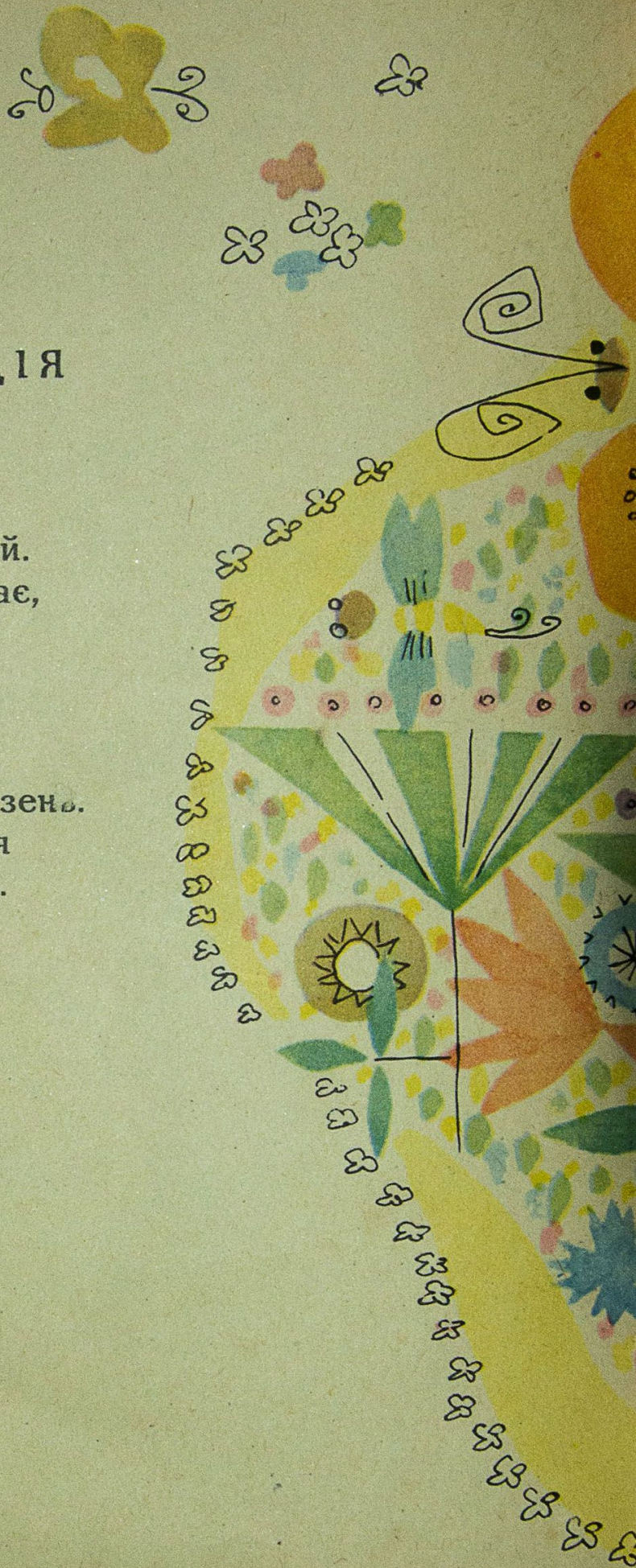
Мріє, має,
Засинає

В пtiчiм дзвонi зелен гай.
В синiх травах коник грає,
Тихо, тихо, не злякай!

Квiткам вiтер
Сльози вiтер,
Сколихнулись: дзiнь та дзень.
Через сито сонця леться
В синi трави синiй дeнь.

Жарко, парко,
Вiтер хмарку
Через луки в степ понiс,
Розметавши над полями
Золотистi пасма кiс.

Дощик леться,
Колос гнеться,
В житi перепел спiва,
Сонце райдугу барвисту
Над рiкою вишива.

ЛІТО

Гарно влітку в ріднім полі.
Дзвонять птиці на роздоллі.
Ніжну казку наодинці
Шепче вітер материнці.

Скільки глянеш — далиною
Пшениці стоять стіною.
Щедро росами умиті,
Світяться волошки в житі.

Ген комбайн, на небосхилі,
В золотистій плині хвилі.
Комбайнер пісень співає,
Пахне поле короваем.

Скільки сонця! Скільки волі!
І, співаючи у полі,
Ходить літо у віночку
Із достиглих колосочків.

ମାତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା

ମନୁଷ୍ୟମାନୁଷ୍ୟତା

ମନୁଷ୍ୟମାନୁଷ୍ୟତା

ЛИЙСЯ, ЛИЙСЯ, ДОЩИКУ

Ой дощику, дощику,
Лийся з хмари-горщика.
А ми в тому горщику
Зварим собі борщику.

Лийсь на трави й листячко
Золотим намистечком,
Тільки в полі житечко
Пожалій, не витопчи!

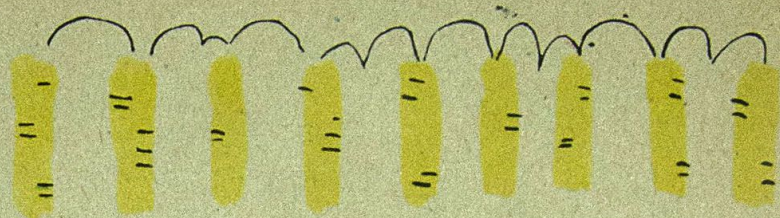
Ой дощику, дощику,
Лийся з хмари-горщика.
Хай в гаю берізоньки
Миють білі ніженьки.

А ще просим, просимо,
Вмий нам личка росами.
Хай райдуги з косами
Ходять сінокосами.

Пташкам буде весело
Щебетать на все село,
Як ми в твоїм горщику
Зварим собі борщику...

Лийся, лийся, дощику!..

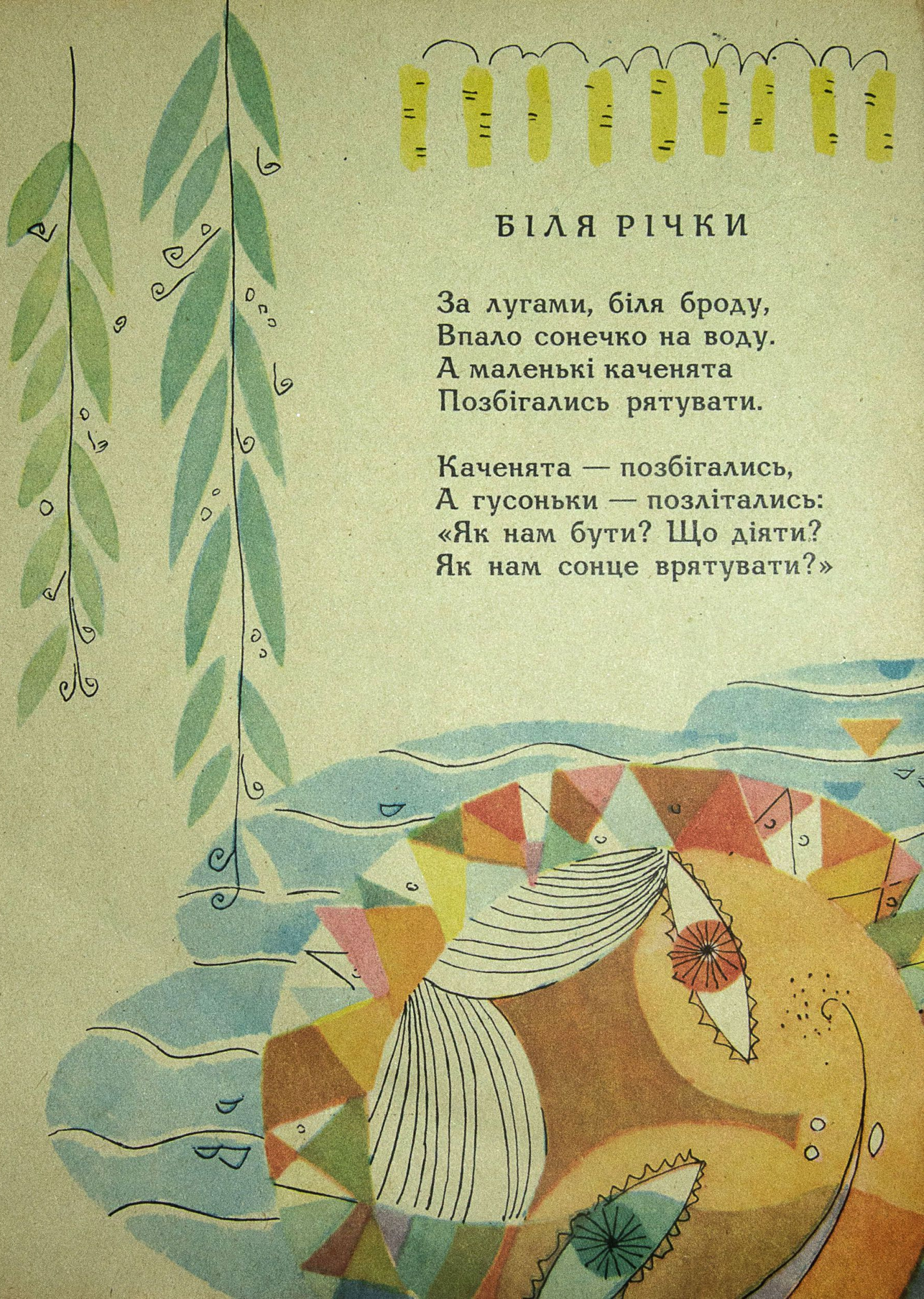

БІЛЯ РІЧКИ

За лугами, біля броду,
Впало сонечко на воду.
А маленькі каченята
Позбігались рятувати.

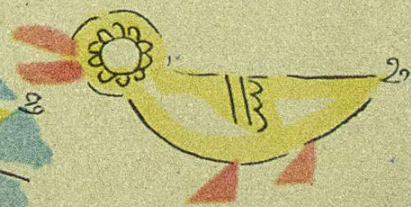
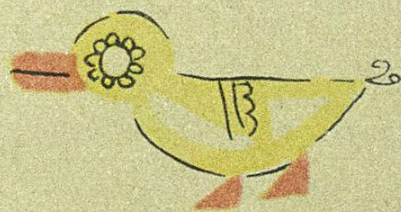
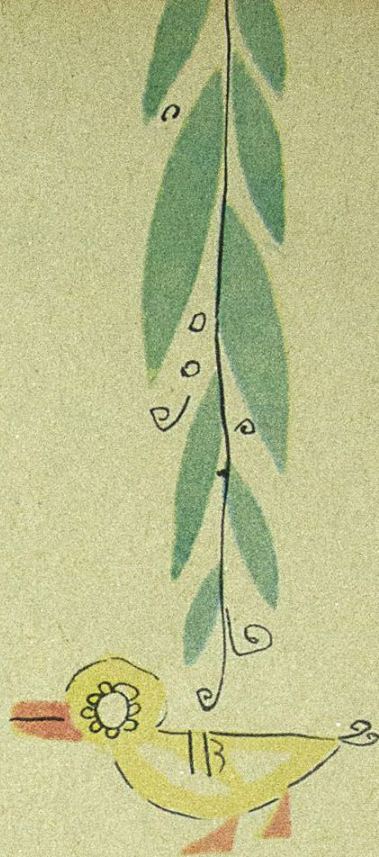
Каченята — позбігались,
А гусоньки — позлітались:
«Як нам бути? Що діяти?
Як нам сонце врятувати?»

А воно — пливло, горіло.
Розливалось, рожевіло,
У багряній хвилі билось,
Каченятком золотилось.

«Ой чаєчки, чаєнята,
Візьміть сонце на крилята!
Як без нього будем жити?
Що діяти? Що робити?»

А сонечко гралось, гралось,
В очереті заховалось...
Місяць з хмари випливає:
«Хай до ранку подрімає».

ВЕЧІР

Верби влітають
Зіроньки в коси,
В луках зелених
Світяться роси.

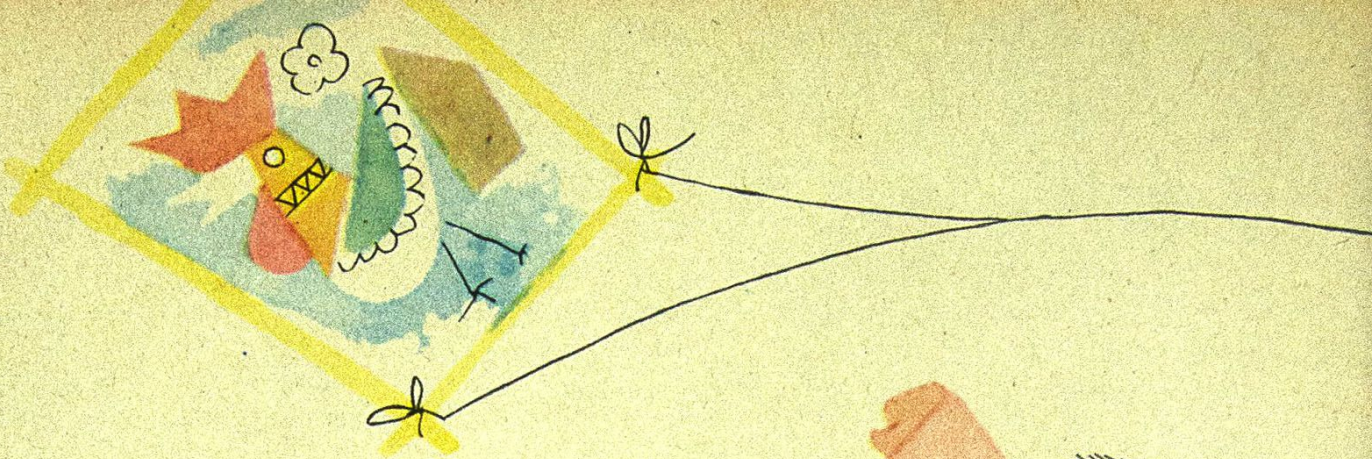
Явір тріпоче,
Спати не хоче,
Дивиться в воду
На свою вроду.

Пташка співає,
Колише віти.
Трави питають,
Що сниться квітам?..

І, пригорнувшись
Нишком до кленів,
Слухає казку
Вечір зелений.

НА СІНОЖАТІ

Дзвонять таємниче
Квіти навкруги.
Пташка пташку кличе
В сині береги.

А хлоп'ята лугом
Від села біжать.
Теплим, м'ятним духом
Пахне сіножать.

В небі хмарка мріє,
Синій день згора.
Запускає змія
Дружна дітвора.

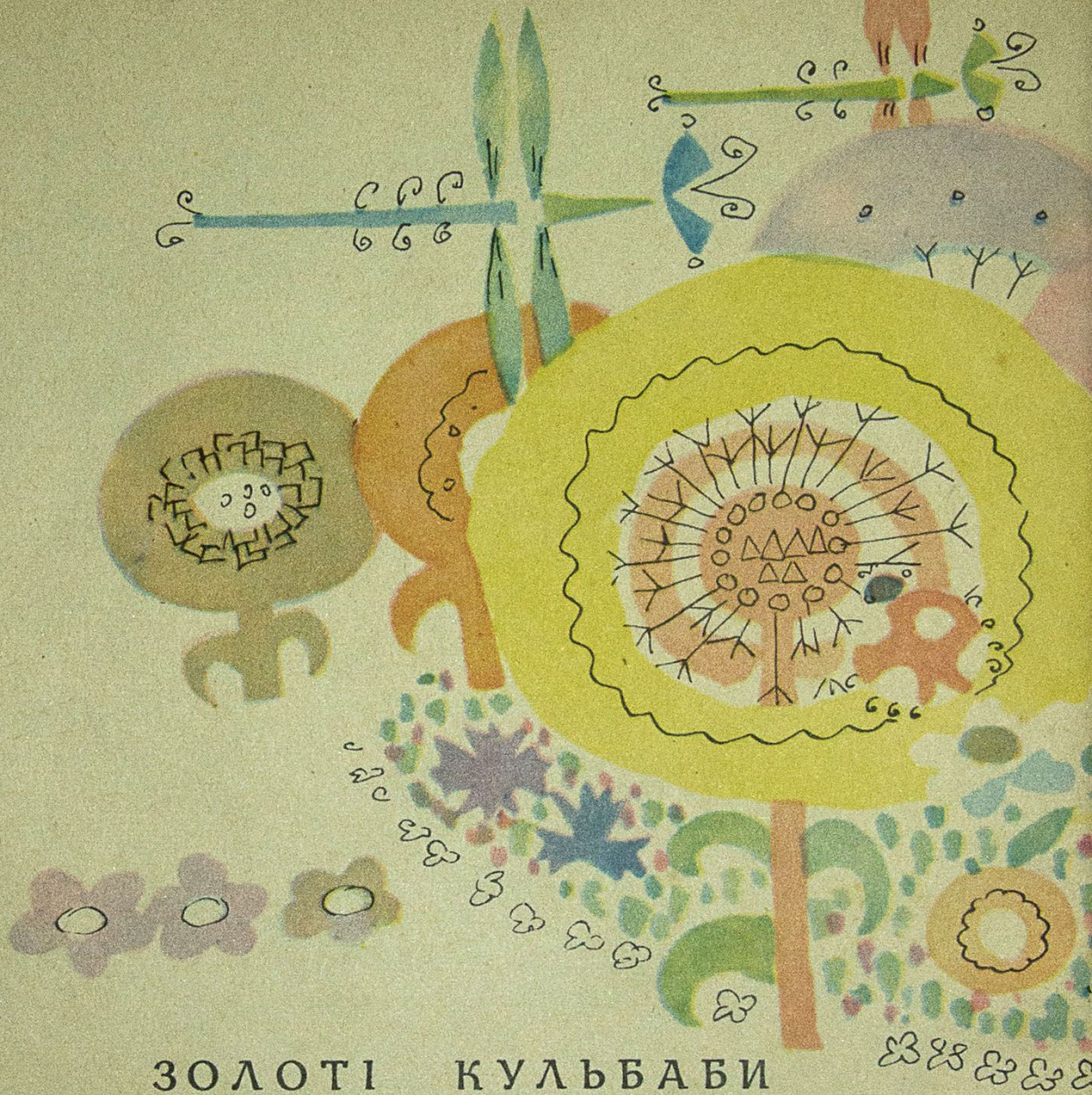
Він у далеч плине,
Ніби білий птах.
Сяє небо сине
В синіх їх очах.

Косарі стомились,
Час уже й спочить,
Стали й задивились:
Гляньте, змії летить!

А за ним хлоп'ята
Стежать та біжать...
Теплим духом м'яти
Пахне сіножать.

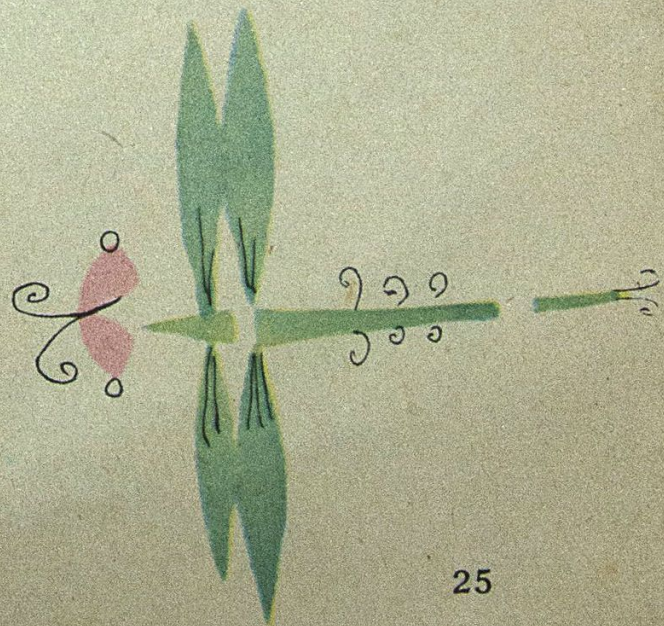
ЗОЛОТІ КУЛЬБАБИ

Золоті кульбаби
Вибігли на луг.
Сонечко їх вабить:
Ух-ух-ух!
Аж забило дух,—
Вибігли веселі
Грітися на луг.

А з-за гаю вітер
Кинувсь через луг
І подув на квіти:
Дмух-ух-ух! —
Полетів з голівок
Білий, білий пух
На зелений луг.

Глянули ромашки
І зітхнули тяжко:
Ах-ах-ах!
А волошки бачать,
Журяться та плачуть —
Всі в сльозах,
В росах і сльозах.

Я ЗРОБЛЮ
СОПІЛОЧКУ

Я зроблю сопілочку,
Гаю-гаю.
Сяду під смерекою
Та й заграю.

Пташки будуть слухати
І співати.
Ніжну пісню чутимуть
Всі Карпати.

Я зроблю сопілочку
Із калини,
І піду стежиною
В полонину.

Там працює тато мій,
Трембітає
І овець з ягнятками
Доглядає.

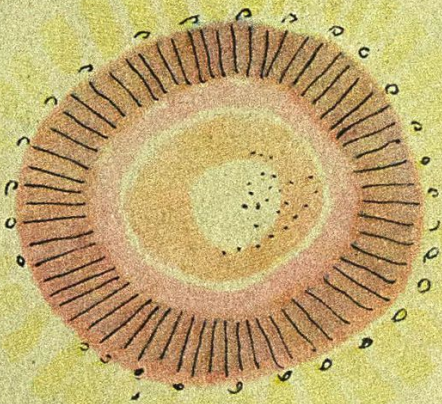
Буду помагати йому,
Буду грати,
Бо давно вівчариком
Хочу стати.

ОСІНЬ

Осінь... Осінь... Осінь...
Медом пахнуть роси.
Журавлі курличуть в небі,
Та вітри голосять.

Не дзвенять в садочку
Птичі голосочки.
Сняться зраному полю
Квіти й колосочки.

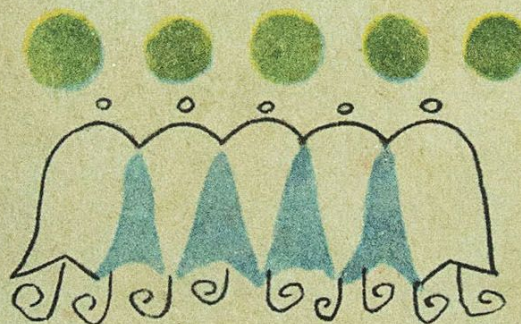
В лузі при долині
Гнеться тополина,
Загорілась над рікою
Червона калина.

Тьмяно сонце світить,
А на голих вітах
В'яже осінь рукавички
З бабиного літа.

МАЛЮВАВ
БОРИС ІЩУК

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Коваль Григорій Павлович
ЖАВОРОНКОВЫ КОЛОКОЛЬЦЫ. СТИХИ
(На українском азыке).

Редактор Л. М. Кулакіська. Художній редактор С. К. Артюшенко. Технічний редактор Ф. Н. Резниш. Коректор Л. Н. Фесенко. Здано на виробництво 25. IV. 1970 р. Підписано до друку 1. X. 1970 р. Формат 70×90^{1/16}. Папір № 2. Фіз друк арк. 2. Обл.-вид. арк. 2,83. Умовн. друк арк. 2,34. Тираж 58 000. Ціна 20 коп. Зам. 539. Видавництво «Веселка», Київ, Кірова, 34. Друкоffsetна фабрика «Атлас» Комітету по пресі при Раді Міністрів УРСР, Львів, Зелена, 20.

7-6-1

36-70 М